

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vlčkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: **PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o.**, IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, proti žalovanej:

, zastúpenej: Združenie na ochranu práv občana - AVES, ICO: 50 252 151, so sídlom Jána Poničana 9, Bratislava, o zaplatenie **1 732,40 Eur s príslušenstvom**, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 28. júla 2025, č.k. B5-6Csp/45/2018-130, takto

r o z h o d o l:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **potvrďuje**.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Po právne stránke vec posúdil podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa § 53 ods. 9 zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej len "OZ"), podľa § 565 OZ v spojení s § 37 ods. 1 OZ, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Poukázal na to, že bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 OZ). (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. februára 2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022). Poukázal tiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. februára 2024, sp. zn. 4Cdo/85/2021. Dospel k záveru, že nebolo preukázané, že prišlo k platnému zosplatneniu

úveru. Žalobca vo výzve zo dňa 13.9.2015 (formálne nazvanej "oznámenie o zosplatnení") uviedol tri splátky s ktorými je žalovaný v omeškaní a po naplnení ďalších podmienok príde k zosplatneniu celého úveru. K žalobe pripojil žalobca doručenkou, ktorou mal preukázať doručenie výzvy. Žalovaný však danú doručenkou namietal a po jej preskúmaní mal za to, že nie je ňou preukázané, že by v roku 2015 bola táto výzva žalovanému doručená, resp. že sa dostala do jeho dispozičnej sféry, nakoľko z poštovej pečiatky, ktorá je slabo viditeľná, vyplýva, že končí číslom 17, čo vyhodnotil ako rok 2017. Z uvedeného tak nie je preukázané, že by mohlo prísť k naplneniu podmienok pre zosplatnenie, a to je existencia výzvy pre splátku s ktorou je dlžník v omeškaní viac ako tri mesiace a zároveň dané právo bolo realizované len do splatnosti najbližšej splátky (nakoľko výzva sa viazala na tri splátky z roku 2015). Podľa § 565 OZ je veriteľ oprávnený zosplatniť úver len do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. V konaní síce žalobca tvrdil, že dňa 25.10.2015 prišlo k uplatneniu tzv. sankcie straty výhody splátok, avšak v konaní nepreukázal (a ani netvrdil), že voči žalovanému realizoval vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, a že sa mu tento právny úkon dostal do dispozičnej sféry. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nie je zákonný následok nesplácania úveru, ale jedná sa o možnosť uplatnenie práva, ktoré za splnenia ďalších podmienok je veriteľ voči svojmu dlžníkovi oprávnený vykonať. Nakoľko nebol tento úkon žalobcu v konaní preukázaný, tak k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru neprišlo (a z dôvodu nepreukázania doručenia výzvy pred mimoriadnym zosplatnením neboli k tomu ani splnené podmienky). Vo vyhlásení o mimoriadnej splatnosti úveru by navyše bolo potrebné konkretizovať splátku, pre ktorej nezaplatenie pristúpil veriteľ k realizácii tohto práva a preukázanie doručenia do sféry vplyvu žalovaného pre preukázanie, že k danému právu pristúpil veriteľ včas podľa § 565 OZ a právny úkon bol dostatočne určitý podľa § 37 ods. 1 OZ. V danom prípade z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplata peňažného nároku s tvrdením o predčasnom zosplatnení spotrebiteľského úveru na základe neplnenia zmluvných povinností zo strany žalovaného. Zosplatnenie úveru bolo neplatné. Žalobca v podanej žalobe po skutkovej stránke jasne tvrdil, že došlo k zosplatneniu poskytnutého úveru a v uvedenom smere produkoval k svojim tvrdeniam aj dôkazy. Žalobca v žalobe nešpecifikoval svoj uplatnený nárok ako plnenie z jednotlivých splatných splátok zo zmluvy o úvere, na tomto skutkovom základe svoju žalobu nepostavil, ani v tomto smere nenavrhol vykonať žiadne dôkazy. S poukazom na uvedené súd uzavrel, že v dôsledku prijatého záveru o neplatnosti predčasného zosplatnenia úveru, nemôže prekročiť rámec žalobcom vymedzeného petitu a priznať mu plnenie z iného skutkového základu (nárok na zaplata jednotlivých splatných splátok), než aký bol vymedzený v žalobnom návrhu (nárok na plnenie zo zosplatneného úveru), keďže uvedeným spôsobom by došlo k porušeniu zásady "ne ultra petitem". Cieľom dokazovania nebolo nahrádzať skutkové základy uplatneného nároku, ale len osvedčiť skutkový stav opísaný v žalobe, na podklade ktorého sa žalobca domáhal svojho nároku voči žalovanému. Podstatná zmena skutkových tvrdení (základ uplatneného nároku) by navyše bola v rozpore s § 290 CSP, keď sa zmena žaloby v spotrebiteľských sporoch nepripúšťa, pričom zmena žaloby je podľa § 140 ods. 2 CSP aj podstatná zmena skutočností tvrdených v žalobe. Z dôvodu nepreukázanej skutočnosti zosplatnenia úveru zamietol nárok aj v časti uplatnenej zmluvnej pokuty, nakoľko nebolo v konaní preukázané, že žalobcovi vzniklo oprávnenie jej udelenia žalovanému. Na základe nepreukázania uplatneného nároku žalobu zamietol. Žalovaný bol úspešný v celej žalovanej výške, avšak nemá preukázané, že by mu v súvislosti s konaním vznikli trovy, preto nárok na ich náhradu žalovanému nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že súd prvej inštancie sa odvoláva na právny názor Najvyššieho súdu SR z roku 2025 (uznesenie z 13.02.2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022) napriek tomu, že takýto právny názor

v čase vykonania právneho úkonu zosplatnenia v roku 2015 neexistoval. Okrem zásadného faktu, kedy neplatnosť právneho úkonu môže stanoviť len zákon a nie judikatúra, poukázal na to, že až do roku 2025 neexistovalo žiadne súdne rozhodnutie súdnych autorít, ktoré by čo len indikovalo možnosť záveru a posudzovania úkonu oznámenia o zosplatnení. Súdna prax rozhodovala o tejto otázke zriedkakedy a úplne opačne. Napríklad Krajský súd v Košiciach v rozsudku zo dňa 12.01.2023, č.k. 5CoCsp/9/2022 uviedol : „Zákon explicitne nevyžaduje uvedenie splátky, ktorá zosplatnenie vyvolala, ani špecifikáciu sumy, na úhradu ktorej veriteľ dlžníka vyzval. K takej úvahe nemožno dospieť ani extenzívnym výkladom tohto ustanovenia.“ Retroaktívna aplikácia zmenenej judikatúry za situácie, kedy súdy rozhodovali úplne opačne ako vyplýva zo zmeny judikatúry z roku 2025, nemôže byť na ťarchu toho, kto právny úkon v roku 2015 robil. Ak sa má prihliadať na judikatúru (ktorá nie je ani ex lege záväznou) a vyvodzovať z nej pravidlá interpretácie hmotnoprávnej normy, tak potom pre jej aplikovanie musia platiť rovnaké pravidlá ako pre aplikáciu hmotnoprávnej normy vrátane zákazu retroaktivity. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru aj po skutkovej stránke, pretože oznámenie o zosplatnení obsahuje označenie splátok, pre omeškanie ktorých sa uplatní zosplatnení splátok. Z odôvodnenia napádaného rozsudku nevyplýva, že by súd vôbec obsah oznámenia posúdil. Súd prvej inštancie rozhodol nesprávne aj preto, lebo napriek akémukoľvek záveru o platnosti či neplatnosti zosplatnenia bolo z podanej žaloby zrejmé, že sa uplatňuje nárok na zaplatenie neuhradených splátok. Aj keby zosplatnenie bolo neplatným, po skutkovej stránke žaloby čo do uplatňovania žaloby to nič nemení na skutočnosti, že žalovaná suma v rozsahu istiny je uplatnená dôvodne. Nejde o žiadne rozhodovanie ultra petitum, ktoré predstavuje v zmysle § 216 CSP pravidlo, podľa ktorého súd nemôže priznať nárok v rozsahu / výške nad rámec žaloby. Aj keby záver o neplatnosti zosplatnenia po právnej stránke mal obstať ako relevantný, tak predsa z podanej žaloby vyplýva, že žalobca vymedzil žalobný nárok ako súčet neuhradených splátok. Teda sa domáhal sumy rovnajúcej sa súčtu neuhradených splátok. Na tomto nároku čo do jeho rozsahu a výšky, a súčasne aj čo do dôvodu uplatňovaného nároku predsa záver o neplatnosti zosplatnenia nič nemení. Záver súdu o neplatnosti úkonu zosplatnenia by mohol mať vplyv len na nárok na zaplatenie uplatneného príslušenstva. Postup a rozhodnutie konajúceho súdu sú preto v rozpore s § 216 ods. 1 Civilného sporového poriadku a preto súd nesprávne podľa žalobcu uvádza, že keby nárok žalobcovi priznal, rozhodoval by ultra petitum. V súdnom konaní bola predložená kópia vrátenej zásielky, ktorá bola žalovanému doručovaná v roku 2015 a ktorá bola uložená na pošte dňa 18.09.2015, a nakoľko nebola prevzatá v odbernej lehote, bola dňa 09.10.2015 vrátená žalobcovi. Účinky doručenia oznámenia nastali - oznámenie sa dostalo do sféry žalovaného, to že si zásielku nevyzdvihol nemôže byť na ťarchu žalobcu. Na preukázanie toho, že daná zásielka bola odoslaná žalovanému predkladal aj kópiu príslušnej časti podacieho elektronického podacieho hárku. Navrhol z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), písm. f) a písm. h) CSP a podľa § 365 ods. 1 písm. g) v spojení s § 366 písm. c) a písm. d) CSP, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že odvolanie žalobcu je v celom rozsahu nedôvodné a je potrebné ho zamietnuť. Je založené na účelovom skresľovaní skutkového stavu, ignorovaní výsledkov dokazovania a popieraní vlastných tvrdení žalobcu z roku 2018, na ktorých bola žaloba pôvodne postavená. Súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, zákonne a v súlade s judikatúrou NS SR a SDEÚ. Celý nárok žalobcu stojí na tvrdení o platnom predčasnom zosplatnení úveru v roku 2015. Toto však nebolo preukázané, a to ani v jednom procesnom momente od roku 2018 do roku 2025. Súd prvej inštancie správne identifikoval zásadné nedostatky, a to že žalobca nepreukázal doručenie výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ. Pečiatka na doručení obsahuje rok „17“ - súd to výslovne konštatuje na str. 4 rozsudku; žalobca nedisponuje žiadnym dôkazom o doručení výzvy v roku 2015. Žalobca

nepreukázal ani samotné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, žiadna listina o zosplatnení, ktorá by bola doručená žalovanej, v spise neexistuje. Žalobca iba predložil listinu, ktorá vôbec nie je oznámením o zosplatnení. Zosplatnenie je neplatné aj pre neurčitosť (§ 37 ods. 1 OZ). Úkon, ktorý neobsahuje označenie splátky, pre nezaplatenie ktorej sa má stratiť výhoda splátok, nespĺňa podmienku určitosti právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 OZ a je absolútne neplatný. Najvyšší súd SR v uznesení sp.zn. 6Cdo/152/2022 konštatoval, že úkon bez konkretizácie splátky je absolútne neplatný. Bez predchádzajúcej výzvy nie je možné zosplatnenie (§ 53 ods. 9 OZ). Žalobca na možné zosplatnenie nemal ani len teoretickú šancu, keďže výzva nebola doručená. Žalobca si nemôže spätne „opravovať“ skutkové tvrdenia z roku 2018. To by bola neprípustná zmena žaloby (§ 140 CSP, § 294 CSP). Odvolací súd nemôže prihliadať na nový skutkový základ, ktorý žalobca prezentuje až v odvolaní, pretože to by predstavovalo zmenu žaloby neprípustnú v spotrebiteľskom spore podľa § 294 CSP. Argumentácia žalobcu o údajnej retroaktivite je nesprávna a absolútne nepoužiteľná. Súd vychádzal zo zákonných kritérií platných už v roku 2015; judikatúra NS SR tieto kritériá len následne potvrdila a spresnila, čo je v právnom štáte prirodzené. Súd neaplikoval judikatúru retroaktívne. To, čo žalobca nazýva „označením splátok“, je iba konštatovanie, že 3 splátky sú v omeškaní, a to bez toho, aby bola určená splátka, ktorá zakladá právo na zosplatnenie. To nie je právny úkon podľa § 565 OZ, a ani výzva podľa § 53 ods. 9 OZ. Žalobca tak ani len netvrdí splnenie podmienok podľa § 565 OZ. Zo samotného textu žaloby vyplýva, že svoj nárok viaže výlučne na údajné zosplatnenie, nie na jednotlivé splátky. Žaloba z 7. 3. 2018 jednoznačne uvádza: „Celková suma dlhu predstavuje súčet neuhradených splátok, ktoré boli zosplatnené...“ Teda žaloba stojí LEN na predčasnom zosplatnení, žalobca netvrdil nárok na jednotlivé splátky, a súd nesmie meniť skutkový základ, inak by rozhodol ultra petitem. Žalobca predložil podací hárok (dôkaz len o odoslaní; nič nehovorí o obsahu ani o doručení) a vrátenú zásielku, ktorá navyše obsahuje pečiatku z roku 2017. Žalobca nepreukázal ani to, že obsahom odoslanej zásielky mala byť výzva podľa § 53 ods. 9 OZ. Podací hárok nepreukazuje obsah zásielky a vrátená zásielka neobsahuje žiadny údaj, ktorý by umožňoval identifikovať list ako výzvu pred zosplatnením. Žalobca teda predložil listinu, ktorá vôbec nie je oznámením o zosplatnení a ktorá neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti právneho úkonu smerujúceho k strate výhody splátok. Súd prvej inštancie správne uviedol, že doručenie žalobca nepreukázal. A keďže nedošlo k doručeniu výzvy, potom nemohlo dôjsť k platnému zosplatneniu. Spotrebiteľský úver - úver je bezúročný a bez poplatkov, žalovanej bol reálne poskytnutý úver nie 1 500 €, ale 1 350 €, poplatok 150 € bol nezákonne odpočítaný, úver nespĺňa náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, RPMN je skreslená (64,77 %), úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 zákona o spotrebiteľských úveroch). Táto skutočnosť predstavuje absolútny dôvod, pre ktorý by žaloba nemohla byť úspešná ani v prípade, ak by bolo zosplatnenie preukázané, čo nie je. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok Mestského súdu Bratislava IV potvrdil. Odvolanie žalobcu je postavené na nepravdivých skutkových tvrdeniach, chybnom výklade zákona, a neprípustnej snahe zmeniť žalobu po 7 rokoch sporu. Súd prvej inštancie rozhodol presne tak, ako to vyžaduje hmotné právo, procesné právo aj ochrana spotrebiteľa. Odvolací súd nemôže nahrádzať dôkaznú povinnosť žalobcu ani meniť žalobný skutkový základ. Žalobca nepreukázal žiadnu z podmienok vzniku uplatneného nároku, preto je jeho odvolanie právne aj skutkovo neudržateľné.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie zaoberal nárokom žalobcu, ktorým sa domáhal zaplattenia neuhradených splátok poskytnutého úveru, ktoré boli zosplatnené v sume 1.732,4 eur s prísľušenstvom, z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobca preukazoval opodstatnenosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaná bránila proti uplatňovanému nároku. Na jeho posúdenie si zadovážil potrebné dôkazy, ktoré vykonal zákonom predpísaným spôsobom a správne ich aj vyhodnotil. Jeho skutkové závery sú dostatočne podložené výsledkami vykonaného dokazovania. Ustálený skutkový stav tak umožňoval prijať spoľahlivý záver o neplatnosti zosplatnenia úveru. Vec posúdil správne aj po právnej stránke, keď jeho právne závery vychádzajú zo správnej aplikácie ako i výkladu Občianskeho zákonníka a plne korešpondujú aj so závermi vyplývajúcimi z doterajšej súdno-aplikačnej praxe. Odvolací súd sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovi nevznikol nárok na zaplattenie zostatku úveru plne stotožňuje. Žalobca v podanom odvolaní neargumentujú skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia, z konania pred súdom prvej inštancie iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty, nie sú spôsobilé privodiť iné právne posúdenie danej veci.

6. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal, že realizoval voči žalovanej vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a že sa dostal takýto úkon do dispozičnej sféry žalovanej. Oznámenie o zosplatnení predstavuje podľa obsahu iba výzvu na zaplattenie omeškaných splátok, doručení žalovanej dňa 07.10.2015, z ktorej však nevyplýva konkrétna splátka, v súvislosti s omeškaním ktorej upozornil žalobca žalovanú na možnosť zosplatnenia úveru. Z uvedenej výzvy žalovaná nemohla zistiť, zaplattením ktorej konkrétnej splátky zabráni zosplatneniu úveru. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ je podmienená tým, že veriteľ pred uplatnením práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije, pričom bez včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Nakoľko žalobca vo výzve presne nešpecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť úver, správny je záver konajúceho súdu, že platné zosplatnenie nebolo preukázané. Rovnako žalovaná dôvodne namietla, že žalobca nepreukázal ani samotný úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Žalobca iba predložil listinu označenú ako oznámenie o zosplatnení, ktorá vôbec nie je oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ale výzvou, ktorá musí zosplatneniu obligatórne predchádzať.

7. K námietke odvolateľa, že až do roku 2025 neexistovalo žiadne súdne rozhodnutie súdnych autorít, ktoré by čo len indikovalo možnosť záveru a posudzovania úkonu oznámenia o zosplatnení, poukazuje odvolací súd na ustálenú súdnu prax (8MCdo/4/2014, 3Cdo/233/2015, 3Cdo/223/2016, 3Cdo/57/2017, 3Cdo/198/2017) podľa ktorej nový (judikatúrou nanovo, prípadne inak formulovaný) právny názor sa aplikuje aj do minulosti (retrospektívne). Vychádza sa z prevažujúceho prístupu, že súd právo netvorí, ale iba nachádza. Pokiaľ dôjde k zmene judikatúry bez zmeny právnej normy, nejde o zmenu právneho pravidla; ide o tú istú normu, iba je nanovo vyjadrený jej obsah. Z toho vyplýva, že účinky zmeny judikatúry nemožno obmedziť len do budúcnosti. Súd, ktorý rozhoduje po zmene judikatúry, nemôže vedome aplikovať nesprávny, judikatúrou už prekonaný názor. Nový právny názor je vzhľadom na to potrebné aplikovať aj na všetky už prebiehajúce konania. Tým sa prípustné retrospektívne pôsobenie zmeny judikatúry líši od neprípustného retroaktívneho pôsobenia právnych noriem

8. Ako na to správne poukázal súd prvej inštancie s odkazom na súdnu prax

najvyšších súdnych autorít, žalobca sa podanou žalobou z hľadiska skutkového vymedzenia žalobného nároku domáhal zaplatenia neuhradených splátok, ktoré boli zosplatnené, a preto mu nebolo možné jeho nárok priznať na inom skutkovom základe, teda ako zaplatenie jednotlivých splatných splátok zo zmluvy o úvere.

9. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že žalobcom uplatňované odvolacie dôvody neboli z hľadiska ich obsahového vymedzenia spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa obsahu spisu jej žiadne trovy nevznikli, je preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.februára 2018 sp.zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na

súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V Bratislave dňa 28. apríla 2026

JUDr. Jana Vlčková
predsedníčka senátu
(sudkyňa spravodajkyňa)

JUDr. Ondrej Krajčo
člen senátu

JUDr. Monika Holická
členka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Martina Myslíková